

MOŽDA SI TO BILA TI

VARI MAK FARLEJN

Prevela
Tatjana Milosavljević

    Laguna

Naslov originala

Mhairi McFarlane

HERE'S LOOKING AT YOU

Copyright © Mhairi McFarlane 2013

Originally published in the English language by Harper-Collins Publishers Ltd.

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno Helen,
školskoj drugarici koja mi je kao sestra.*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Niža gimnazija Rajz park, Istočni London, 1997.
Poslednji dan tromesečja

„Dame i gospodo, gospodin Elton Džon!“

Na binu je, uz zaglušujuće navijanje, došetao Gavin Džuks sa ogromnim naočarima napravljenim od šarenih žica i u kostimu patke. Dobro de, došetao onako kako je jedino moguće u patofnama od kanarinac-žute penaste gume: šepuravo se gegajući. Seo je za klavijaturu – uz izvesne teškoće zbog postavljenog repa – i počeo da bešumno udara po dirkama, usput veselo pevajući *Are You Ready For Love*.

Stojeći pored izlaza na binu, Aurelijana je popravila široki pojas na nežnoružičastoj trudničkoj haljini od poli-estera, s faltama, i načas dotakla svoju natapiranu i dobro nalakiranu frizuru.

Uzdahnula je duboko, drhtavo, udišući onaj karakteristični miris školske sale za fizičko, kombinaciju gume na teniskim patikama, dezodoransa impuls i pomahnitalih pubertetskih hormona.

Formula za maturantski Smehotresni rok bila je jednostavna ali neverovatno uspešna: obuci se u pop zvezdu, što luđi kostim, to bolje, i udri pantomimu uz neki stari hit.

A publika je, hvala bogu, obožavala Gavina.

Ako je bilo verovati svim budalastim grafitima što su za temu imali Gavina Džuksa, on je bio „gej nad gejevima“. A ipak je neustrašivo odabrao da imitira pevača homoseksualca koji je bio drečeca pojava, i potom još pobrao ovacije?

Možda će i Aurelijana Alesi, čudakinja koja je umesto kupljenih sendviča za užinu jela aromatičnu lazanju donetu u plastičnoj kutiji za hranu, konačno doživeti da se ne smeju njoj nego s njom.

Izgledalo je kao da je cela gimnazija pantomima u kojoj su svi samo igrali svoje uloge, a zlikovci i heroji su na kraju rame uz rame izašli da se poklone.

Čak su se i Aurelijanine zaklete protivnice Lindzi i Kara, odevene u miniće i čizme s platformom kao Agneta i Ani-Frid iz *Abbe*, zdušno trudile da je danas ostave na miru.

Pripadnice njihovog koveni potezale su prošvercovanu votku minkof iz bočica hepi šoper kole, i posmatrale je preterano našminkanim očima, ali su se držale podalje od nje. Ni sama Aurelijana se ne bi bunila da su joj dali da cugne gutljaj nečega.

Možda je čarolija Smehotresnog roka poticala otud što su popularni stariji đaci mlađima već bili nešto poput rok zvezda. Sem Džejmsa Frejzera. Njega su svi doživljavali kao rok zvezdu. Aurelijana ga ponovo okrznu pogledom i još jednom ponovi u sebi kako će sve biti u redu, zato što će na bini stajati pored Džejmsa Frejzera.

Džejms Frejzer. Njegovo ime bilo je poput muzike od koje joj se topila utroba.

Pre nedelju dana je eskivirala fizičko i sedela je u biblioteci čitajući po drugi put *Bliznakinje iz gimnazije** kad joj je prišao.

* *Sweet Walley High*, serijal tinejdžerskih romana iz pera književnice Fransin Paskal, vrlo popularan osamdesetih i devedesetih godina prošlog veka. Iskorišćen je kao predložak za istoimenu TV seriju, koja se kod nas prikazivala pod naslovom *Bliznakinje iz gimnazije*. (Prim. prev.)

„Ćao, Aurelijana. Zar ne bi trebalo da si na času fizičkog?“ Bio je to krajnje neverovatan trenutak.

Džejms Frejzer, božanstvo Rajz parka, obraćao joj se prvi put. *Njoj*.

Znao je kako se zove. I to njeno pravo ime, a ne ona poput „Lađa“ ili „Gaborela“.

Znao je njen raspored časova?

Lenjo se osmehivao. Aurelijana ga još nikad nije videla izbliza.

Bilo je kao kad upoznaš svog idola – posle silnih sati provedenih u opsesivnom razmišljanju o svakom njegovom detalju, a onda se odjednom nađeš pred osobom koja hoda i govori, od krvi i mesa. I to kakvog mesa. Ta neverovatna bela koža, koja kao da je osvetljena iznutra, poput prigušenog plamena crkvene sveće što tinja kroz vosak. Crna kosa sjajna poput razlivene nafte i ljubičastoplave oči.

Jednom je čak pokušala da ga nacрта flomasterom u svom dnevniku *Zauvek prijatelji*. Nije uspelo, naposljetku je više ličio na Šejkina Stivensa. Stoga se vratila uobičajenim srcima i cvetićima, i napisala „AA I DŽF 4EVA“.*

„Ne krivim te. To fizičko je obično sranje.“

Aurelijana je ispustila nerazgovetan, nevericom prožet zvuk i energično klimnula glavom. Sportski nastrojani Džejms takođe potajno mrzi fizičko?! To je dokaz. Suđeno im je da budu skupa.

„Nego, nešto sam razmišljao, u vezi sa Smehotresnim rokom. Palo mi je na pamet da bi baš bio štos da skinemo Fredija Merkjurija i opersku pevačicu? Duet, ja i ti? Bi li htela?“

Aurelijana je potvrdno klimnula. Rekao je „ja i ti“. Fantazije su postale stvarnost. Tog trenutka mogao je mirne duše

* 4EVA, internet/SMS žargon za *forever* (zauvek). (Prim. prev.)

reći i *Planiram da skočim kroz onaj tamo prozor. Ne čini mi se da je naročito visoko, ti i ja, bi li htela?*, i pošla bi za njim.

Tek u danima koji su usledili pitala se koliko je pametno da, kao jedna od najdebljih i najviše maltretiranih izopštenika u Rajz parku, izađe na binu zajedno s vrhovnim seks-božanstvom. Šta ako je sve najgore gadure razapnu zbog toga? Međutim, rezonovala je, posle današnjeg dana nikad ih više neće videti, a one sigurno neće hteti da upropaste veliki trenutak Džejmsa Frejzera.

Mislila je da će Džejms želeti da probaju, ali nijednom nije to predložio, a ona nije htela da deluje nasrtljivo. Znao je šta radi, uvek.

Mada je možda trebalo da se posavetuju u vezi s garderobom. Aurelijana je smatrala kako se podrazumeva da se maksimalno potruđe. Začešljala je kosu u nešto slično frizuri čuvenog soprana i nanela na lice obilatu količinu pozorišnog pudera u stiku. Džejms je, koliko je uspela da vidi, samo nacrtao brkove hemijskom. Ali opet, nije joj bilo jasno šta je očekivala – teško da je bio od onih koji će navući triko otvoren do pupka i nalepiti veštačke maljave grudi.

Gavin se upravo klanjao publici. Jao, bože. To je to. Počinje. Džejms joj priđe. Nikad se nije osećala toliko važnom ili posebnom.

Voditelj Smehotresnog roka, profesor Taurus, dao je znak da puste muziku. Veštački dim pokulja uz tiho šištanje i začuše se uvodni taktovi pesme *Barselona*.

Na binu su izašli uz zaglušno klicanje i aplauz. Aurelijana je zurila u galeriju ushićenih lica, dobivši uzbudljivu priliku da nakratko vidi kako je u koži Džejmsa Frejzera. Kako je to kad ti, čim te ugledaju, uzvrate tolikim oduševljenjem i naklonošću.

Okrenula se prema njemu, ne bi li pre početka pevanja razmenili nervozan osmeh solidarnosti, ali Džejms ju je gledao s čudno podrugljivim izrazom lica i uzmicao natrag prema bekstejđu.

Prva ju je pogodila zelena trouglasta pralina, odbivši joj se od obraza i odletevši lučno na pod bine. Kad je još jedan projektil pogodio metu, osetila je blagi bol u stomaku, kao da joj je neko odapeo gumicu u telo. Ljubičasta pralina s lešnikom proletela joj je pored glave i ona se izmače samo da bi dobila okruglu karamelu pravo u bradu.

A onda se stušio uragan čokoladnih bombona „kvoliti strit“, ispunjavajući vazduh mećavom sjajnih višebojnih šrapnela. Profesor Taurus isključio muziku i povika u pokušaju da ponovo uspostavi red, ali uzalud.

Aurelijana očajno pogleda u Džejmsa. Grohotom se smejao, presamićen gotovo do poda. Njegov drug Lorens grlioga je jednom rukom oko vrata, dok je drugom pobedonosno probijao vazduh pesnicom.

Lindzi i Kara su pridržavale jedna drugu da ne padnu, a niz šminkom pokrivena lica slivale su im se suze od smeha.

Potrajalo je trenutak dok Aurelijana nije poverovala šta se dešava.

Da je sve bilo isplanirano od samog početka. Da se neko silno potrudio da kupi desetine onih velikih limenih kutija čokoladnih bombona i podeli ih prisutnima u gledalištu. Da su dobili znak kad da počnu da je gađaju i da je, za sve ostale, ovo bio najsmehotresniji trenutak, veličanstveno finale.

Polako joj je dopiralo do mozga kako njena zaljubljenost možda i nije tako tajna kao što je mislila. Ta spoznaja bila je još više ponižavajuća od činjenice da se nalazila u središtu slatkog tornada.

Bilo joj je jasno da Gavin, ispod sunderastog pačjeg kljuna, pokušava da ih nagovori da prestanu.

Sve vreme gledajući u nju, Džejms Frejzer je tapšao i vrlo jasno izgovorio jednu jedinu jednosložnu reč. *Slon*.

Aurelijana se davno očeličila i naučila da ne zaplače pod pritiskom. Ne samo da nije htela da pruži satisfakciju svojim mučiteljima nego je i računala da će siledžije brže izgubiti interesovanje ukoliko ne reaguješ. Nije uviđala zašto bi sad prekršila to pravilo i rasplakala se pred brojnom i neprijateljski raspoloženom publikom.

Na nesreću, u tom času dostojanstvene rešenosti, išler od kokosa pogodio ju je pravo u levo oko, na šta su joj oba smesta zasuzila.

Ana je iskoračila iz kasnojesenje hladnoće i uvukla se u zamagljenu toplotu restorana. Unutra je sve brujalo od razgovora i napadne muzike, podešene na jačinu koja je govorila *počeo je vikend*.

„Sto za dvoje!“, uzviknu Ana, sva uzdrhtala od nervoznog iščekivanja prožetog sumnjom. Što se tiče broja neuspešnih prvih sastanaka, tu je zasigurno bila svetska prvakinja.

Blagodareći praksi, Ana je znala da će pritisak biti manji ako odabere neki lokal sa živom i ne naročito romantičnom atmosferom. Pritom je trend obroka aranžiranih na velikim drvenim i sličnim tacnama koje stižu u različito vreme bio dar s neba. Kod tradicionalnih obroka sastavljenih od predjela, glavnog jela i deserta, nije moglo da te snađe ništa gore od lošeg sastanka i spoznaje da si zarobljen u zatupljujućem dobacivanju fraza poput *stvarno i odakle si rodom*, sve dok najzad ne dođe i *meni samo espresso, molim*.

Dabome, možete naprosto otići na piće i izostaviti jelo. Međutim, nakon incidenta kad se probudila na poslednjoj stanici metroa s tek nejasnim sećanjem kako je tamo dospela,

držeci u rukama plastičnu posudu za led u obliku ananasa i telefon s jedanaest sve nesuvislijih poruka pornografske sadržine, Ana je stavila veto na alkohol bez hrane.

Zastrašujuće mlada i kul konobarica upita je za ime i povede niz stepenice u mračan podrum.

Ana se nađe u neverovatnoj gužvi za šankom, među izluđujuće pričljivim kravatašima pristiglim pravo s radnog mesta, pitajući se hoće li ovo biti *to* večer.

Pod *tom večeri* podrazumevala je onu za koju je u svojim fantazijama zamišljala da će je kum pomenuti u svojoj zdravici, dok bude stajao obasjan zrakom sunca razasutim kroz starinske prozore s mnoštvom malih okana u veličanstvenom okruženju starog parohijskog doma.

Možda neki od vas ne znaju, ali Nil i Ana su se upoznali preko interneta. Kako sam čuo, on je pao na njen iskričavi smisao za humor i na činjenicu da mu je poručila piće a da ga prethodno ništa nije pitala. (Pauza za mlak smeh.)

Naposletku je malo vičući a malo signalizujući rukama poručila piće za sebe i njega, i onda pronašla ugao u kom će ubiti vreme.

Najiskrenije, raspravljala je sama sa sobom, upoznavanje preko interneta je u stvari intervju za povaljivanje na brzaka. Nije li to sasvim dovoljno veliki pritisak i bez mentalnog pre nagljivanja u imaginarnu svadbu? Ana nije bila ni najmanje opsednuta udajom kao takvom; naprosto joj je bilo stalo da pronađe pravog čoveka; imala je trideset dve godine, a tom skotu se uopšte nije žurilo. U tolikoj meri da je podozrevala kako je usput zalutao i slučajno se oženio nekom drugom.

Pretraživala je mnoštvo pogledom u potrazi za licem makar nalik onom koje je videla na slikama. Pritom ne samo

da je bilo mračno nego je i Ana imala običaj da razdvaja profilne fotografije i stvarnost. U svom onlajn profilu nastojala je da uravnoteži nekoliko laskavih fotografija naspram jedne realistične, kako bi izbegla užasavajuću situaciju da se druga osoba vidljivo razočara kad je ugleda. Pretpostavljala je, međutim, da muškarci praktičnije razmišljaju: čim se nađete u istoj prostoriji, njihova harizma će odneti prevagu.

„Zdravo, jesi li ti Ana?“

Uspevši da izvede okret od devedeset stepeni, ugledala je muškarca vedrog i bezazlenog izgleda s proređenom smeđom kosom kako joj se široko i ushićeno osmehuje u polutama. Imao je berghaus vetrovku s visokim okovratnikom. Planinarska odeća na nekome ko ovog časa ne planinari. Hmmm.

Što se tiče prvih utisaka, Ana nije bila preterano sigurna u Nilov dobar ukus za odevanje. Drago mi je što mogu reći da je ona odabrala njegovo odelo za danas, inače bi se verovatno oženio u šušljivoj planinarskoj jakni...

Delovao je, međutim, pristupačno i čestito, s osmehom koji je pokazivao razdeljak među zubima. Njoj to nije predstavljalo problem; Ana nije davala ni najmanju prednost zgodnim momcima. Štaviše, bila je istinski podozriva prema njima.

„Ja sam Nil“, reče on rukujući se s njom i prignuvši se s namerom da je poljubi u obraz.

Ana mu pruži negroni koji je držala.

„Šta je to?“, upita Nil.

„Džin sa kamparijem. Omiljeno piće u mojoj postojbini.“

„Bojim se da spadam u pivopije.“

„O.“ Ana povuče ruku, osećajući se glupo.

Zaboga, zar ne možeš da ga popiješ makar iz pristojnosti?, pomisli. I potom: Možda je ovo nešto čemu ćemo se jednog dana slatko smejati.

Kako izgleda, Ana se prenerazila kad je ustanovila da Nil ne pije koktele, a on je ostavio fenomenalan prvi utisak izgubivši se u potrazi za pivom. Najbolje je početi onako kako nameravaš da nastaviš, jelda, Nile? (Pauza za još mlakog smeha.)

Ana je iskapila svoj negroni i smesta prešla na drugi. Tog časa, dok joj je u ušima tutnjala Madona iz osamdesetih, bila je otelovljenje same, neudate Londonke. Bila joj je i previše poznata ta intenzivna usamljenost u prostoriji tako krcatoj ljudima da je zasigurno kršila sve propise o bezbednosti, praćena osećanjem da se život odvija negde drugde. Baš u trenutku kad se navodno nalazi u samom srcu dešavanja.

Ne! Pozitivno razmišljanje. Ana ponovi mantru koju je hiljadu puta uvežbavala: koliko srećnih parova se javi na nekoj večerinki s pričom kako se nisu zaljubili baš na prvi pogled? Ili kako se čak nisu ni *svideli* jedno drugom?

Nije želela da bude žena koja nosi spisak traženih osobina i stalno ustanovljava da udvarači ne zadovoljavaju ovaj ili onaj kriterijum. Kao da premeravaš prostor za novi frižider i kukaš zbog ustupka koji si morala da napraviš u pogledu dimenzija zamrzivača.

Uza sve to, nije bilo potrebno mnogo internet poznavanja da shvati kako onaj grom koji te pogodi kad u trenutku shvatiš *To si ti* jednostavno ne postoji. Kao što je njena mama oduvek govorila: moraš da trljaš štapiće ako hoćeš da se pojavi varnica.

„Izvini, ali da popijem nekoliko tih, obeznanio bih se. Ti sokići obaraju pod sto“, reče Nil, vrativši se sa svojim „bira

moretijem“. Ana je čitavim svojim bićem priželjkivala da bude fin i da večer bude zabavno.

„Da, sutra ću se verovatno kajati što nisam sledila tvoj primer“, doviknu mu nadglasavajući muziku i Nil se osmehnu, zbog čega se Ani učini da bi, uz dovoljno jaku volju, možda moglo i da uspe.

Nil je pisao za časopis koji se bavio biznisom i tehnologijom i, barem prema njihovoj dotadašnjoj komunikaciji, delovao je kao pristojan, prijatan i pouzdan čovek, od onih za koje očekuješ da imaju ženu, decu i šupu u dvorištu.

Samo su kratko razgovarali onlajn. Ana je stavila sebi zabranu na dugotrajno udvaranje putem elektronskih ljubavnih pisama, posle ogromnog razočaranja u vidu izvesnog pisca po imenu Tom, Škotlanđanina, za čiju se duhovitost, šarm i literarne aluzije žestoko zagrejala tokom nekoliko meseci internet dopisivanja. Počela je da živi za zvučni signal nove poruke. Do trenutka kad su počeli da planiraju susret, bila je već napola zaljubljena, a onda joj je on pokajnički rekao da je: a) proveo izvesno vreme u psihijatrijskoj bolnici zatvorenog tipa u Ramstonu i b) „malčice je oženjen“. Posle toga, Ana je malčice promenila svoju adresu na *gmailu*.

Kad je alkohol počeo da deluje, uhvatila je sebe kako se smeje na Nilove priče o profesionalnim govornicima i prepredenim industrijskim guruima koji dele savete kako zaraditi prvi milion.

Nakon što su se našli za stolom i preterali poručivši gomi-lu hrane koja predstavlja dobru podlogu za piće, kao što su ćufte, lignje i pica, Ana je govorila sebi kako je Nil možda upravo ona vrsta solidno prihvatljivog kandidata koji joj je potreban da iskuša sreću.

„Ana baš i nije italijansko ime?“, upita Nil dok su nabadali pohovane kolutove liganja i provlačili ih kroz posudicu ajoli sosa.

„To je skraćeno od Aurelijana. Promenila sam ga kad sam završila školu. Previše je... živopisno, valjda“, reče ona podmetnuvši dlan pod viljušku kad je lignja sa zakašnjenjem pokušala da se vrati u more. „A ja zapravo nisam naročito živopisna.“

„Ha-ha, nisi. To mi je jasno“, na to će Nil, što je zazvučalo malčice drsko.

Njoj se slobodna ruka nevoljno podiže do kose, skupljene u uobičajenu neurednu punđu. Možda je trebalo da se više potruži oko nje. I da stavi više šminke, a ne samo crvenkasto nijansirani balsam kojim je na brzinu namazala usne dok se vozila metroom. Počni onako kako nameravaš da nastaviš, oduvek je rezonovala. Nema svrhe da se pretvara kako je od onih koje su uvek savršeno doterane, pa da ga kasnije razočara.

„Uzgređ, najbolje su im ćufte od svinjetine s komoračem“, reče Ana. „Sve sam ih probala i odgovorno tvrdim da je tako.“

„Često navraćáš ovamo?“, reče Nil blago, i Ana se nelagodno promeškolji.

„Prilično često. S društvom, ali i udvoje.“

„To je okej. Prešli smo tridesetu. Sa mnom nemaš potrebe da glumiš stidljivu naivku“, reče on, i Ana zaključila kako u tom Nilovom isticanju njene nelagode ima nečega prilično odbojnog. Mada je posredi možda bio samo pomalo trapav pokušaj da je navede da se opusti.

Do zastoja u razgovoru došlo je usred jedne glasne Princove pesme, jedne od onih u kojima ciči i mahnita od želje da oskrnavi damu.

„Ja sam zapravo poli“, reče Nil.

On je zapravo Poli?! „Pardon?“ Ana se naglo prignu prema njemu, ne bi li premostila buku, s viljuškom na pola puta do usta.

„Poligaman. Više partnerki, koje znaju jedne za druge“, dometnu on.

„A, da. Shvatam!“

„Je li to problem?“

„Naravno da nije!“, odvrati Ana, možda previše entuzijastično, muljajući viljuškom po ostatku hrane u svom tanjiru i razmišljajući: *Ne znam*.

„Ne verujem da je monogamija naše prirodno stanje, ali shvatam da je to ono što većina traži. Međutim, za ljubav prave osobe, spreman sam da pokušam“, osmehnu se on.

„A.“ Lepo od tebe.

„I možda bi trebalo da kažem da sam u blagom sado-mazo fazonu. Skroz hetero, ali nisam vanila.“

Složivši osmeh više nalik na grimasu, Ana se predomišljala da li da kaže: „Izvinjavam se, ali slučajno sam zaboravila da ponesem rečnik nastranosti.“

Šta bi trebalo da radi sa ovom informacijom? Sastanci naslepo ubrzavaju zadiranje u privatnu sferu, to je sigurno.

„Hoću reći, ne zalazim *tako daleko* na tu scenu“, nastavi Nil. „Probao sam figing. Ali nismo u domenu Obrijanog gorile, ha ha ha.“

Govorio je o brijanju i životinjama u budoaru. I o figama, ako je u tom figingu reč o njima. Ana više nije bila razočarana. Razočaranje je ostavila za sobom još na prošlom čvorištu auto-puta. Nalazila se na prelazu u žestoku zgranutost, a nastavi li se ovom brzinom, po svoj prilici će na prvom sledećem isključenju otići u Dobrodošli Predah.

„A ti?“, upita Nil.

„Šta ja?“

„Šta je tvoj 'fazon'?“

Ana otvori usta da odgovori i zastade. Na ovako nešto je obično odgovarala sa „ne tiče te se“, ali s obzirom na to da su izašli s namerom da se upoznaju, ipak se moglo reći da ga se donekle tiče. „Uh... hm. Uobičajeni seks.“

„Uobičajeni seks.“ O, bože. Bila je nepripremljena i pri-pita. Ovo je bilo kao kad je onog leta konkurisala za posao u bioskopu preko raspusta i kad su joj u razgovoru postavili pitanje: „Da je vaš karakter nešto što se stavlja u sendvič, šta bi to bilo?“ Mozak joj je stao i odgovorila je: „Sir.“ „Samo sir?“ „Samo sir.“ „Zato što je...?“ „Normalan.“ Normalni sir i uobičajeni seks. Ona ne bi trebalo ni da zalazi na internet.

Nil ju je posmatrao preko ruba čaše.

„O. Okej. Na osnovu tvog profila, pomislio sam da si, mada se predstavljaš kao heteronormativna, možda interrodna, ne znam ni ja zašto.“

Ana nije želela da prizna kako ne zna šta znače ključni delovi te rečenice.

„Izvinjavam se ako je ovo suviše direktno“, nastavi Nil. „Ali ja čvrsto verujem u iskrenost. Mislim da većina veza propadne zbog laži, licemerja i pretvaranja da smo nešto što nismo. Mnogo je bolje reći *Ovo sam ja* i biti potpuno otvoren, nego da to kažeš tek na četvrtom sastanku, 'ej.“ Nil podiže ruke i ohrabrujuće se osmehnu. „Sviđa li ti se piš igra?“

Dakle, dame i gospodo, molim vas da dignete čaše i nazdravite srećnom paru, Nilu i Ani. A što se tiče stidljive mlade, ona nek ispije do dna. Kasnije će joj trebati puna bešika. (Aplauz.)

„Dobro, dakle, napujdala sam inspektora Gugla na tu glupost o obrijanom gorili“, reče Mišel žmirkavo zureći u ekran svog ajfona s marlboro lajtom podignutim u drugoj ruci dok se dim izvijao naviše u praznom restoranu.

Ana ne bi uspela da preturi preko glave sve te silne propale susrete da nije znala da na kraju večeri može da pobegne kod prijatelja. Srećom, radno vreme im je bilo takvo da su bili kao stvoreni za večernju čašicu, više nego za večernji provod.

Mišelina „tradicionalna britanska jela na njen način“ služila su se u *Špajzu*, restoranu u uličici u koju se ulazilo iz Aper sritra u Izlingtonu. Nalazio se u zgradi koja je bila pod zaštitom države kao kulturno-istorijski spomenik, sa starinskim lusterima, sobnim palmama i nežnožutom drvenom oplatom. Mesto u kakvom u BBC-jevim dramama imaš aferu s muškarcem po imenu Fredi usred vihora rata i koristiš fraze poput „nesnosna rabota“.

Danijel, koji je godinama radio kod Mišel, bio je jedan od onih polučuvenih šefova sale koje pominju u *Tajm autu* zato što su „face“. Reč faca ume da bude i eufemizam za